

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jany Komínkové v právní věci žalobců **a) M.B., b) I.B.**, obou zastoupených Mgr. Josefem Liscem, advokátem, se sídlem Ostrov, Klínovecká 1407, proti žalovanému **Krajskému úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.7.2014 č.j. 1454/DS/14-2,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 11.7.2014, č.j. 1454/DS/14-2, se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobcům náklady řízení ve výši 16.520 Kč, ve lhůtě do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobců Mgr. Josefa Lisce, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobci se žalobou předně domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11.7.2014 č.j. 1454/DS/14-2 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jejich odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Ostrov (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 3.4.2014 č.j. MěÚO-09127/2014/ODS/Mat (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“) a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Dále žalobci požadovali, aby soud zamítl žádost A.N. o určení právního vztahu ze dne 4.7.2011 a přiznal žalobcům náhradu nákladů řízení.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto tak, že „na části pozemku st. p. č. 10/1 k.ú. Horní Žďár, kterou tvoří 4,2m široká spojnice mezi p.p.č. 18/1 a p.p.č. 37/1 vedoucí přes st. parcelu č. 10/1, vše k.ú. Horní Žďár u Ostrova, se nachází veřejně přístupná účelová komunikace ve smyslu ust. § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb. jako pozemní komunikace určená k obecnému užívání podle § 19 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb.“.

II. Žaloba.

Žalobci v žalobě namítali, že správní řízením bylo zahájeno na základě žádosti paní N., jejímž smyslem bylo zajistit další přístup k nemovitosti žadatelky. S ohledem na změnu vlastnických práv k 11.11.2013, kdy nemovitosti paní N. zakoupili žalobci, postrádá žádost paní N. dalšího smyslu a žalobci, jakožto právní nástupci zmíněných nemovitostí paní N., tuto původní žádost o zřízení veřejně přístupné účelové komunikace určené k obecnému užívání podle ustanovení § 7 a § 19 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), vzali zpět, aniž správní orgány na tuto skutečnost jakkoliv reagovaly.

Žalobci dále uvedli, že ve věci již rozhodoval i Nejvyšší správní soud, který původně vydaná rozhodnutí Krajského soudu v Plzni, žalovaného i prvoinstančního orgánu zrušil a vrátil věc prvoinstančnímu orgánu k novému projednání a rozhodnutí.

Původní odvolání bylo dle žalobců odůvodněno tím, že žalobci jsou na základě řádné kupní smlouvy vlastníky st.p.č. 10/1 v k.ú. Horní Žďár, aniž jejich vlastnická práva jsou jakkoliv omezena ve prospěch třetích osob a věcnými břemeny, což dokladovali výpisem z katastru nemovitostí a výpisem z katastrální mapy.

Žalobci dále tvrdili, že v rozhodnutích je nesprávně a nepřesně uváděno, že sousedící vlastníci nemovitostí tzv. veřejně přístupnou účelovou komunikaci určenou k obecnému užívání musí používat k přístupu ke svým nemovitostem. Podle výpisu z katastrální mapy mají všichni dotčení účastníci volný přístup z hlavní komunikace ke svým nemovitostem, aniž by k tomuto účelu museli nezbytně použít část st.p.č. 10/1 k.ú. Horní Žďár. Rovněž odkaz na § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích nemá oporu pro případ omezení vlastnických práv. Žalobci navíc podle nového stavu v katastru nemovitostí získali vlastnictví sousedící nemovitosti, takže i námitka, že sousedící vlastníci nemovitostí tzv. veřejně přístupnou účelovou komunikaci určenou k obecnému užívání musí používat k přístupu.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, neboť má existenci veřejně přístupné účelové komunikace na části st.p.č. 10/1 v k.ú. Horní Žďár za prokázanou. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že na skutečnost uvedenou žalobci v první části žaloby žalovaný reagoval v napadeném rozhodnutí, kde uvedl, že řízení o určení právního vztahu dle § 142 správního řádu je zahájeno na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv. Dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení o

žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel vzal svou žádost zpět. Žadatelem v řízení o určení právního vztahu byla paní A.N., a nikoliv žalobci. Žalobci neprokázali zmocnění paní A.N. k zastoupení písemnou plnou mocí a plná moc jim nebyla udělena ani ústně do protokolu.

K části žaloby, kde žalobci připomínali předchozí průběh řízení, včetně řízení před Krajským soudem v Plzni a Nejvyšším správním soudem, žalovaný uvedl, že rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19.8.2013 č.j. 4 As 89/2013-21 byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 7.5.2013 č.j. 57 A 93/2011-69 a rozhodnutí žalovaného ze dne 14.11.2011 č.j. 3507/DS/I 1-2. Po vrácení spisu Nejvyšším správním soudem žalovaný svým rozhodnutím ze dne 5.11.2013 č.j. 4016/DS/13 zrušil rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ze dne 01.09.2011 č.j. MěÚO-32491/2011/ODS/Mat a věc vrátil k novému projednání prvoinstančnímu správnímu orgánu.

K závěrečné části žaloby žalovaný uvedl, že lokalita s předmětnou komunikací je napojena na hlavní silnici I/25 prostřednictvím dvou mostků přes místní vodoteč, která předmětnou komunikaci a jí obsluhovanou lokalitu odděluje od hlavní silnice. Pozemek žalobců rozděluje zhruba v polovině mezi oběma mostky předmětnou účelovou komunikací na dvě části. Od jižního mostku vede přechod pro chodce přes hlavní komunikaci k autobusové zastávce. Je zřejmé, že jediná bezpečná cesta k autobusové zastávce pro vlastníky nemovitostí v severní části lokality vede právě přes pozemek odvolatelů. Použití severního mostku k pěšímu příchodu na autobusovou zastávku bez průchodu přes pozemek odvolatelů by znamenal pro chodce podstatné riziko, neboť by museli projít několik desítek metrů po krajnici hlavní silnice, na níž je povolena rychlost do 70 km/hod a není opatřena chodníkem. Průjezd pozemkem žalobců je také nutný pro vozidla nad 4 tuny (např. popelářského vozu) směřující do jižní části lokality, neboť jižní mostek je osazen svislou dopravní značkou zakazující vjezd těžším vozidlům.

K odkazu žalobců na § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a k následujícímu obsahu žaloby žalovaný sdělil, že je mu text nesrozumitelný.

IV.

Posouzení věci soudem.

Vzhledem k tomu, že žalovaný souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání, a žalobci ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu nevyjádřili nesouhlas s projednáním věci bez jednání, ač byli poučeni o tom, že v takovém případě se bude mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Mezi účastníky řízení spornou otázkou bylo, zda měl či neměl žalovaný přihlídnout ke skutečnosti, kterou žalobci zmínili v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, totiž, že „v mezidobí řízení se manželé B. stali vlastníky dalších pozemků v tomto katastrálním území, a to stpč. 10/2, 111 a ppč. 16/1, jak je uvedeno ve výpise z LV č. 2339 k.ú. Horní Žďár ze dne 12.3.2014“, a dále v doplnění odvolání, kde uvedli, že „s ohledem na změnu vlastnických práv k 11.11.2013, kdy nemovitosti paní N. zakoupili manželé B., postrádá žádost paní N. dalšího smyslu a manželé B., jakožto právní nástupci zmíněných nemovitostí paní N., tuto původní žádost o zřízení veřejně přístupné účelové komunikace určené k obecnému užívání podle ustanovení § 7 a § 19 odst. 1 zák. č. 13/1997 Sb., berou zpět“.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 11 k tomu žalovaný uvedl, že „řízení o určení právního vztahu dle ustanovení § 142 správního řádu je zahájeno na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv. Dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel vzal svoji žádost zpět. Žadatelem v řízení o určení právního vztahu byla paní A.N. a nikoliv manželé B. Manželé B. neprokázali zmocnění paní A.N. k zastoupení plnou mocí a ani plná moc jim nebyla udělena ústně do protokolu“.

Paní A.N. podala dne 30.6.2011 žádost označenou slovy „Návrh na vydání rozhodnutí podle § 142 správního řádu o určení právního vztahu, o určení existence účelové komunikace“. V žádosti především uvedla: „Jsem vlastníkem nemovitosti domu č.p. 35, na stavební parcele č.p. 10/2 v katastrálním území Horní Žďár, obci Otsrov. Obracím se na Vás s návrhem o vydání výše uvedeného rozhodnutí, neboť opakovaně dochází ke sporům mezi mnou, mojí rodinou a vlastníkem sousední nemovitosti, panem M.B. na jehož pozemku č.p. 10/1 (obytná plocha a nádvoří), ve výše uvedeném katastrálním území a obci, vede účelová komunikace, kterou potřebujeme nejen my nutně využívat. Vzhledem k tomu, že si pan B. nepřeje, abychom komunikaci používali, dochází ke slovním rozepřím, resp. nás pan B. slovně napadá, což ale není předmětem tohoto řízení. Vzhledem k výše uvedenému máme však právní zájem na tom, aby úřad rozhodl formou deklaratorního rozhodnutí podle § 142 správního řádu o určení právního vztahu, tedy existenci účelové komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích č. 13/1997 Sb.“

Podle § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo. Pro dokazování v řízení o určení právního vztahu platí ustanovení § 141 odst. 4 obdobně (§ 142 odst. 3 správního řádu).

Z ustanovení § 142 odst. 1 správního řádu vyplývá, že v řízení o určení právního vztahu může být úspěšný, resp. domoci se vydání rozhodnutí o tom, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo, pouze ten, kdo „prokáže, že vydání takového rozhodnutí je nezbytné pro uplatnění jeho práv“.

Správní orgány ve správním řízení rozhodují zásadně podle skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání správního rozhodnutí.

Tento závěr potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7.4.2011, č.j. 1 As 24/2011-79 (dostupný na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud v bodech 25-27 rozsudku uvedl, že „na rozdíl od občanského soudního řádu (§ 154 odst. 1) a soudního řádu správního (§ 75 odst. 1) neobsahuje správní řád konkrétní ustanovení, jež by zakotvovala zásadu, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Lze však souhlasit s názorem, že zásada vyplývá implicitně ze správního řádu, a to ostatně již jen s přihlédnutím k jiným ustanovením správního řádu, jako je § 96 odst. 2, § 90 odst. 4 nebo § 82 odst. 4. V odvolacím řízení lze dle § 82 odst. 4 správního řádu uvádět jen takové nové skutečnosti, které nemohl účastník uplatnit dříve (např. proto, že nastaly až po vydání prvostupňového rozhodnutí). Ve zmíněném § 90 odst. 4 má odvolací orgán ve správním řízení povinnost zrušit napadené rozhodnutí a zastavit řízení, pokud zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení. Tato povinnost se musí analogicky použít i na rozhodování samotného orgánu v prvním stupni. Obdobně podle § 96 odst. 2 správního řádu se soulad rozhodnutí s právními předpisy posuzuje v přezkumném řízení správním podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání. Ostatně i u obnovy řízení je ve smyslu § 100 odst. 1 nezbytným předpokladem to, že dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které mezitím vyšly najevo, existovaly v době původního řízení (nikoliv tedy jen na jeho počátku, ale kdykoliv v jeho průběhu včetně jeho konce). Rozhodování správního orgánu podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí tedy vyplývá přímo z povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2008, č.j. 1 As 68/2008 – 126, zejména body 36 a 37). Teprve právní mocí takového rozhodnutí vzniká, mění se či zaniká právo a povinnost. Tento postup je brán jako samozřejmý a zavedený v historii správního řízení (např. již rozhodnutí prvorepublikového NSS ze dne 20. 10. 1925, sp. zn. 8179/25, Boh. A. č. 5975/26). I to mohlo být důvodem, proč zákonodárce nepovažoval za nutné speciálně toto pravidlo kodifikovat do konkrétních ustanovení, na rozdíl od řízení přezkumného. V přezkumném řízení podle správního řádu se posuzuje soulad s právními předpisy podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání. I když tedy není výslovně stejný princip zmíněn v ustanoveních upravujících postup správního orgánu na prvním stupni, není důvod se domnívat, že zákonodárce měl v úmyslu uplatňovat tento princip pouze v přezkumném řízení. Takový postup by jistě byl naprosto absurdní. Nutil by totiž správní orgán v prvním stupni vydat rozhodnutí, o kterém by ovšem všichni jeho aktéři věděli, že bude zrušeno v řízení odvolacím nebo v jiném řízení“.

Aplikujíc závěr, ke kterému dospěl i Nejvyšší správní soud, je nezbytné konstatovat, že paní A.N. mohla být se svojí žádostí úspěšná pouze tehdy, pokud by ke dni vydání napadeného rozhodnutí bylo prokázáno, že vydání rozhodnutí o určení právního vztahu „je nezbytné pro uplatnění jích práv“. Konkrétně tedy, že je jí jakožto „vlastnici nemovitosti domu č.p. 35, na stavební parcele č.p. 10/2 v katastrálním území Horní Žďár, obci Ostrov“ neoprávněně bráněno ve „využívání pozemku č.p. 10/1, na kterém se má nacházet veřejně přístupná účelová komunikace“.

Jak vyplývá z obsahu odvolání žalobců a jeho doplnění, žalobci odkazem na výpis z katastru nemovitostí zpochybnili, že paní A.N. je „vlastnici nemovitosti domu č.p. 35 a stavební parcely č.p. 10/2 v katastrálním území Horní Žďár, obci Ostrov“, když uvedli, že ke dni 11.11.2013 se stali vlastníky těchto nemovitostí oni.

Tím došlo ke zpochybnění skutečnosti rozhodné pro úspěšnost či neúspěšnost žádosti paní A.N. Žalovaný byl tudíž povinen ověřit, zda se toto tvrzení zakládá na pravdě či nikoli. S ohledem na to, že žalovaný takovéto ověření neprovedl, dopustil se procesního pochybení, které mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Pokud by totiž bylo tvrzení žalobců důvodné, nebylo by možné paní A.N. vyhovět, odvolání žalobců zamítnout a prvoinstanční rozhodnutí potvrdit.

Nad rámec shora uvedeného je nezbytné doplnit, že řízení podle § 142 odst. 1 je řízením o žádosti, které není možné zahájit ani jej vést z moci úřední. To znamená, že pokud zde není žádost, nelze jej zahájit. Současně to znamená, že nemá-li žadatel věcnou legitimaci, tj. nebylo prokázáno, že vydání rozhodnutí o určení právního vztahu „*je nezbytné pro uplatnění jích práv*“, je nezbytné jeho žádost zamítnout a nikoli v řízení pokračovat a i přes toto zjištění vydat rozhodnutí o určení právního vztahu.

Jak vyplývá z ustanovení § 142 odst. 3 správního řádu, platí pro řízení o určení právního vztahu pravodla dokazování jako ve sporném řízení. Podle § 141 odst. 4 správního řádu ve sporném řízení vychází správní orgán z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navržené důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán při zjišťování stavu věci z důkazů, které byly provedeny. Správní orgán může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků.

Z tohoto ustanovení vyplývá, že důkazní břemeno leží v řízení o určení právního vztahu zásadně na účastnících řízení. V nyní souzené věci šlo o řízení kontradiktorní, tj. ve své podstatě o spor mezi paní A.N. a žalobci. Správní orgán byl pouze moderátorem tohoto sporu, tedy měl na základě účastníky označených důkazů posoudit, zda je či není vydání rozhodnutí o určení právního vztahu pro paní A.N. „*nezbytné pro uplatnění jích práv*“. Paní N. k prokázání této skutečnosti navrhla výpisy z katastru nemovitostí dokládající vlastnictví určitých nemovitostí, žalobci pak výpis z katastru nemovitostí, ze kterého podle nich mělo vyplývat, že od 11.11.2013 tomu tak již není. Přesto se žalovaný žalobci označeným důkazem vůbec nezabýval.

Otázkou tzv. opominutých důkazů se zabýval Ústavní soud například v nálezu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). Ústavní soud dospěl k závěru, že „*zákonem předepsanému postupu v úsilí o právo (zásadám spravedlivého procesu), vyplývající z Listiny základních práv a svobod (čl. 36 odst. 1), nutno rozumět tak, že ve spojení s obecným procesním předpisem (o. s. ř.), v řízení před soudem (obecným), musí být dána jeho účastníkovi možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a k věci samé, ale také označit (navrhnout) důkazy, jejichž provedení pro zjištění (prokázání) svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost soudu nejen o vznesených návrzích (včetně návrhů důkazních) rozhodnout, ale také - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit proč, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval a právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal (§§ 153 odst. 1, 157 odst. 2 o. s. ř.); jestliže tak obecný soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami, spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páte*

(především čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2) Listiny základních práv a svobod, a v důsledku toho též i v rozporu s čl. 95 odst. 1 úst. zák. č. 1/1993 Sb. Tak zvané opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud při postupu podle § 132 o. s. ř. (podle zásad volného hodnocení důkazů) nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí (§§ 221 lit. c/, 243b odst. 1 al. 2 o. s. ř.), ale současně též jeho protiústavnost (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 95 odst. 1 úst. zák. č. 1/1993 Sb.“ Závěry Ústavního soudu mají obecnou platnost a jsou aplikovatelné také na řízení správní. Pro účely správního řízení lze dovodit povinnost vypořádat se s důkazními návrhy účastníků řízení například z ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého se v odůvodnění rozhodnutí krom jiného uvede informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Pokud navržené důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Tedy pokud by z účastníky označených výpisů z katastrů nemovitostí nebylo možné ověřit, zda ke dni vydání napadeného rozhodnutí je či není žadatelka vlastnící jí tvrzených pozemků, bylo by na žalovaném, aby tuto skutečnost ověřil vlastním dokazováním. Tím však jeho role v řízení končí. Rozhodně se posouzení této otázky nemůže vyhnout a současně při eventuálním závěru, že žadatelka již není vlastnící jí tvrzených pozemků, v řízení pokračovat a žadatelce vyhovět. A to bez ohledu na skutečnost, zda se na předmětném pozemku nachází či nenachází veřejně přístupná účelová komunikace.

V.

Rozhodnutí soudu.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VI.

Náklady řízení.

Žalobci měli ve věci plný úspěch, a proto jim soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 6.000 Kč a v odměně advokáta za úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), tj. převzetí a příprava zastoupení, a úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d), tj. podání žaloby. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. advokátního tarifu sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí částku 3.100 Kč. Advokát činil společné úkony při zastupování dvou osob, a proto mu náleží za každou takto zastupovanou osobu mimosmluvní odměna snižená o 20 % (§ 12 odst. 4 advokátního tarifu). Tedy za jeden úkon činí sazba 4.960 Kč. Za dva úkony právní služby tak žalobcům přísluší náhrada ve výši 9.920 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Za dva úkony právní služby tak soud žalobcům přiznal náhradu ve výši 600 Kč. Náklady řízení tedy celkem činí částku ve výši 16.520 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb.

ve spojení s § 64 s.ř.s., místo plnění v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 29. ledna 2016

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová